

Вина си мой омитъ и орава сияятъ
на любовто си.

Предъ него ереше младилка обвиза,
хубава, каръ майски денъ, — ереше и ~~въ~~ ме-
днѣе ^{го} право въ омитъ съ такава усмивка,
каква то именно съ смрачание мой въ
селегически съ размишления. И ~~тази~~ ^{тази} усмивка
му тиропна равносрно сърдечеро...

— Извинере, църковора мой по французитъ
ни, каръ бже църкоре, че рѣ нурнава нур-
дурнава, — извинере! а ~~тази~~ обвизава, каръ
му отговори че никакъ не е доказана, нѣма
сладко му кизолна съ такава и си зорина.

Малкиятъ прирѣтъ пекъ тиропна съ на-
висена такава, но не съ такава елени-
гески миситъ; мислитъ му нѣко нѣко
вѣка друи, сладки и на усмивитъ му
даже се поиди усмивка.

„Ай, бже мой, какви церица и ога,
мислеме рѣ, каръ продвигса вѣне да вър-
ви. А какъ прекрасна е облежена... Къд
ли ще е тѣ?... Защо тѣ така слад-
косе усмивна? Защо тѣ така сѣрас-
тно ма помедна?... Но какъ въ символъ
за нея? — гурѣ, тѣ ма не знае, а се
усмивна и усмивна се тай сладко!...
Но тѣ, тѣ какъ е? Какъ да се наура?...